

Krigsministeren: Jeg skal kun tillade mig overfor den ærede Ordførers Øttringer endnu engang at begrunde min Modstand mod Forslaget Nr. 2. Jeg har paa ingen Maade overseet, at de Capitaler, hvorom der her er Tale, ere af forskjellig Oprindelse. Den ene Deel deraf er utvivlsomt Legatcapital, stænket af Private, og om den kan der, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører har bemærket, ikke være Tale; derimod er der en anden Deel deraf, som er opsamlet, og det Punkt, hvori jeg afviger fra den ærede Ordfører, er nu, at det ikke er mig klart, hvorledes den er bleven opsamlet. Der har nemlig været Renter af Legatcapitalen, og ved Siden deraf har der indirecte været ydet Bidrag af Staten. Naar der nu har været et Overskud, har man for dette kjøbt en Obligation, men om man har kjøbt denne for Renterne af Legatcapitalen eller for de Penge, Staten har tilskudt, foreligger ikke klart; det vilde kun, troer jeg, kunne foreligge klart, naar man gif heelt tilbage i Regnskaberne over Forvaltningen af denne Capital. Jeg kan gjerne indrømme Muligheden af, at der vil være Anledning til at lade en Deel af denne Capital — maastee Størstedelen — overgaae til Reserbefonden; men hvad jeg modsætter mig, er, at dette Spørgsmaal afgjøres nu paa en Tid, da det ikke er tilstrækkeligt belyst. Naar nu dette Forslag under Nr. 2 vedtages og Capitalen altsaa overgaaer til Statskassen, saa er det Krigsbestyrelsens Sag at tilbageerobre fra Finantsministeriet, hvad det nu besidder, og det er sandelig ingen let Opgave at tilbageerobre Noget fra min høitærede Collega. Jeg anbrager altsaa indstændigt paa, at dette Spørgsmaal maa blive holdt aabent, indtil det kan blive fuldstændigt belyst, og at man ikke nu ved en Beslutning paa dette Stadium berøver de fattige Underofficerer den Afgang til at faae deres Børn frit underviste, som er aabnet dem ved Renterne af denne Capital. Det er altsaa egentlig kun en Udsættelse af

Spørgsmaalet, jeg ret meget anbefaler, og jeg skal være villig til at gaae ind paa et rimeligt Compromis, forsaavidt det er foreneligt med min Pligt og mit Ansvar, men at Spørgsmaalet afgjøres nu, maa jeg bestemt modsætte mig.

Ordføreren: Maa jeg kun tillade mig at tilføie, at det ingenlunde ligger i Udvalgets Indstilling, at Spørgsmaalet om, hvor stor den omhandlede Capital skal være, skulde være afgjort ved dets Vedtagelse, men vort Forslag indeholder, saaledes som det er stillet, et Motiv for Finantsministeriet til at sætte sig i Forbindelse med Krigsministeriet om denne Sag. Vi have hele Tiden erkjendt, og det fremgaaer ogsaa af den høitærede Krigsministers tidligere Meddelelser til Udvalget, at nøiagtigt at fastsætte, hvor stor Capitalen skal være, vil man for Diebliffet ikke see sig istand til. Vedtagelsen af Udvalgets Indstilling bethyder altsaa ikke Andet end, at en Forhandling maa finde Sted mellem de to ærede Ministre, og skulde denne ikke føre til et Resultat, hvormed man er tilfreds, antager jeg, at man vil finde det rigtigst og hensigtsmæssigst, at Sagen endelig afgjøres ved næste Finantslov.

Frolund: Jeg har begjært Ordet i Anledning af et Par Øttringer, der før faldt under Debatten, forat der ikke i min Tausshed skulde lægges en indirecte Indrømmelse af, hvad der blev sagt. Jeg sigter til nogle Øttringer af Folkethingsmanden for Standerborg Amts 2den Valgkreds (R. Jensen), hvori han skildrede den Behandling, der blev viist de fattige Børn her i Kjøbenhavn, paa en meget haard, ubillig og aldeles usandskærbig Maade. Han sagde, at man lod dem vore op uden Tilsyn og sendte dem ud i Verden som vilde Dyr; men det er aldeles ubespiet, og hvis disse Øttringer ere blevne overveiede af det ærede Medlem, før han fremsatte dem, vidne de kun om, at han har talt om en Sag, han slet ikke kjender.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget under Nr 2 til § 3:

A. 1. Det. Nr. 5 (Garnisonskollens Capitaler).

Summen 2,302,000 Rd. forhøies med 600 Rd.

vedtoges med 58 Stemmer mod 11.